

Arrest

nr. 225 790 van 5 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 3 juli 2019 aangetroffen door de politiediensten. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek op 3 juli 2019 leert dat verzoeker reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Italië, Finland en Duitsland.

1.3. Op 10 juli 2019 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Bij brief van 25 juli 2019 weigeren de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek, omdat Finland volgens hen de verantwoordelijke lidstaat is.

1.4. Op 31 juli 2019 richten de Belgische autoriteiten vervolgens een verzoek tot terugname aan de Finse autoriteiten. De Finse autoriteiten aanvaardden bij brief van 1 augustus 2019 het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1 (c) van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 29 augustus 2019 het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : [F.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS:

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Finland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Finland op 03/07/2019. Op 31/07/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Finse instanties die op 01/08/2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat de Finse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §2, van Verordening 604/2013 : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te

dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Dit impliceert dus dat het door de betrokkene in Finland ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Finland, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Finse instanties zullen het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming opnieuw kunnen aanvatten of betrokkene de mogelijkheid bieden een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. , indien betrokkene dat wenst. De Finse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Het verzoek om internationale bescherming zal door de Finse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Bovendien zal betrokkene gemachtigd zijn om te verblijven in Finland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Finland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Finland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Finland dan in België zou genieten. Finland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Finse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Finse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Finland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Finland, door de Finse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29/08/2019 aan de politie van PZ Regio Puyenbroek dat hij niet eerder in Finland geweest is. We merken op dat deze verklaring geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Finland. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Finland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29/08/2019 aan de politie van PZ Regio Puyenbroek dat hij niet terugkan naar Eritrea omdat het daar momenteel te gevaarlijk is. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Finland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties Amnesty International – Annual Report 2016/2017 – The state of the

world's human rights –Finland, publicatie 2017; Amnesty International – Annual Report 2017/2018 – The state of the world's human rights –Finland; publicatie 2018; Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – Finland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2017; Country Reports on Human Rights Practices for 2017 – Finland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2018 (addendum erratum); niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Finland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Finland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Finland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Finland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Finland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Finland omwille van structurele tekortkomingen in het Finse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Finland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Finland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Finse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Finland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Finland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Finland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10,

M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Finland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Finland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Finse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Finland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Finland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Finse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29/08/2019 aan de politie van PZ Regio Puyenbroeck dat hij niet aan een ziekte lijdt maar wel een dikke voet van het wandelen heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van

betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Finland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Finland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29/08/2019 aan de politie van PZ Regio Puyenbroeck dat hij geen familie, gezin, partner of kinderen in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker wordt geconfronteerd met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en hij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond. Verweerder betwist het hoogdringend karakter van de vordering ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Zoals reeds werd gesteld, kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het verbod van willekeur”.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat “Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

Overwegende de actuele situatie waarbij er in Finland momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten ingevolge de actuele situatie in Noord- en Centraal- Afrika.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Finland actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Dat het algemeen geweten is dat Finland heel veel asielzoekers heeft opgevangen maar de grote instroom niet verder aankan.

Dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden.

Verzoeker hekelt ook het feit dat hem een (adequate) medische behandeling werd gegeven voor zijn been. Dat deze weigering heeft geleid tot diens vertrek in Finland.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Finland. Dat verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in de bronnen dewelke door verwerende partij werden aangehaald in de bestreden beslissing, gezien deze de actuele situatie niet meer weergeven.

[...] In onderhavig geval is verzoeker een Eritrese man die richting België reisde om uiteindelijk bescherming te verkrijgen. Dit teneinde de schrijvende situatie in Eritrea te ontvluchten en een nieuw leven te kunnen opbouwen.

Immers verzoeker verliet zijn land van herkomst, Eritrea, omwille van oorlog en politieke problemen. Hij ontvluchtte tevens de gedwongen militaire dienst. Verzoeker vreesde voor zijn leven in zijn land van herkomst en raakte tevens gewond na een ontploffing. Hij heeft daar tevens geen enkele familie meer. Hij verliet zijn land van herkomst op illegale wijze. Na vele omzwervingen bereikte hij uiteindelijk België.

Dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid ingevolge 2 zaken. Zoals eerder gesteld is verzoeker ingevolge zijn Eritrese nationaliteit en omwille van de oorlog en politieke problemen in zijn land van herkomst uitermate kwetsbaar. Doch ook zijn medische problemen ingevolge een - tot

ontploffing gebracht - projectiel zijn daar relevant. Verzoeker verliet Finland toen hem daar een medische behandeling werd miskend.

Verzoeker werd in nooit gehoord. Hij heeft op heden enkel het raden naar de huidige stand van zaken in zijn asielprocedure.

Dat verzoeker onder geen enkel beding weet zou hebben van een eventuele negatieve beslissing in zijn asioldossier. Dat verzoeker nooit op afdoende wijze zijn asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten.

Hij wordt naar Finland verwijderd oa. op grond van artikel 51/5/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Finland kan worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Eritrea.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een zeker percentage van Eritrese asielzoekers niet effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Finland mogelijks worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit meerdere rapporten blijkt.

Dat verwerende partij een geen onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precaire mensenrechtensituatie in Eritrea en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming.

Dat de situatie in Eritrea voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Immers is er in de Eritrese gemeenschap sprake van een collectief trauma.

Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

"The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings."

"The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: 'Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent, attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers' living conditions are described as 'harsh'; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.' (...)

The HRW report 2018 stated 'Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.' (...)

The United States State Department 'Trafficking in Persons Report 2017', published on 27 June 2017, reported that '[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.' (...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: 'Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However, rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.' (...)

The Amnesty report 2017/2018 stated 'Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.
- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or self-inflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the self-inflicted injury precludes national service, the prison term is three years.
- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.
- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.¹¹⁵

The UN Commission of Inquiry explained that: 'Article 37 of National Service Proclamation provides for punishments for the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Penal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief, deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Penal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.'²⁰

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

Teneinde het land te verlaten, dienen de Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dit is een zeer moeilijke procedure die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreeërs. Toen hij zijn land van herkomst verliet was dit op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. 'In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

Het verlaten van het land op illegale wijze leidt echter tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they returning, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit , July 2018, Version 5.0

Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Eritrea, 22 February 2018

United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Eritrea, 16 July 2018

Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Eritrese asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate

wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten; hetgeen in de Rechtspraak van de RvV wordt erkend.

Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Finland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Finland verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen passende accommodatie voor Eritrese asielzoekers met handicap;

(iii) inadequate levensstandaard ;

(iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.

(vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,

(vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,

(viii) een verwijdering naar Eritrea voordat zijn asielmotieven worden onderzocht,

(ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Finse Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand,

(x) het voorwerp uitmaken van push-backs

(xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat

Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige rapporten werd aangegeven dat er soms ook gevangenis worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen.

Verzoeker geeft aan uitermate niet noodzakelijk slecht te zijn behandeld in Finland, dat hem echter een medische behandeling voor diens been werd ontzegd. Dat hij omwille van een benodigde en adequate medische behandeling Finland verliet. Dat hij zich hierom dan ook verzet tegen een overdracht aan Finland.

Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Finland momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Finland actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Finland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Finland te verwijzen. Indien België verzoeker naar Finland verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel. Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104). Ook het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar benadrukt terzelfdertijd dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Finland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het HvJ in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.3. Verweerder stelt zich in de bestreden beslissing op het standpunt dat er in Finland, zowel wat de (toegang tot de) procedure tot internationale bescherming als de (toegang tot de) opvangvoorzieningen betreft, geen sprake is van systeemfouten die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig de Dublin III-verordening verhinderen. Hij baseert zich hiervoor op een analyse van de volgende rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties over Finland:

- Jaarrapporten Amnesty International 2016/2017 en 2017/2018;
- 'Country Reports on Human Rights Practices' voor de jaren 2016 en 2017 van de US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor.

Verweerder wijst er ook op dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Finland structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zullen worden behandeld, of waarin wordt opgeroepen om niet langer dergelijke personen over te dragen aan Finland.

Er zijn volgens verweerder geen recente objectieve publicaties van toongevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvang, de gezondheidszorg en de juridische bijstand in Finland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn. Er is volgens verweerder ook geen sprake van een intentionele bedreiging voor verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Finse autoriteiten.

Verweerder stelt nog vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 29 augustus 2019 geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Finland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor nog dat hij niet lijdt aan een ziekte, maar dat hij wel een dikke voet heeft. Verweerder ziet geen elementen of gegronde redenen dat verzoeker om gezondheidsproblemen niet kan reizen of niet kan terugkeren naar Finland. Er is volgens verweerder in hoofde van verzoeker geen sprake van specifieke noden of een extreme kwetsbaarheid. Ook op individuele gronden ziet verweerder dus geen redenen die zich verzetten tegen een overdracht van verzoeker aan Finland.

2.3.2.4. Verzoeker betoogt dat het "*aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal*" niet zonder meer toelaat te besluiten dat de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming in Finland actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is.

Verzoeker brengt zelf geen rapporten aan bij de Raad. De enige bronnen waarvan sprake is, zijn de rapporten zoals verweerder deze heeft aangeduid in zijn beslissing. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij, indien hij zich niet akkoord verklaart met de conclusies die verweerder trekt uit de door hem gehanteerde rapporten van Amnesty International en de US State Department – waarvan niet wordt betwist dat dit betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn –, hij op precieze wijze duidt, aan de hand van concrete passages in de betreffende rapporten, waarom de hieruit getrokken conclusies onzorgvuldig en/of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke. Nergens wordt verwezen naar een concreet rapport, laat staan een concrete passage in een rapport. Op geen enkele wijze duidt verzoeker welke precieze vermeldingen in de gehanteerde rapporten dan wijzen op systematische tekortkomingen in de procedure tot internationale bescherming in Finland die maken dat hij een reëel risico loopt om zonder ernstig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming door dit laatste land te worden verwijderd naar zijn herkomstland. Verzoekers volstrekt ongestaafde betoog is niet ernstig.

Verzoeker stelt verder dat het algemeen is geweten dat Finland *“heel veel asielzoekers heeft opgevangen maar de grote instroom niet verder aankan”*. Een dergelijk gegeven is de Raad echter geenszins gekend. Verzoeker duidt ook geen passages aan in de door het bestuur gebruikte rapporten, of andere stukken, die hierop zouden wijzen. Een *‘algemeen gekend gegeven’* blijkt niet. Ook waar verzoeker voorhoudt dat er een nijpend tekort zou zijn aan wooninfrastructuur, waardoor huisvesting onbetaalbaar is geworden voor mensen met een laag inkomen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet wordt onderbouwd aan de hand van enig stuk of rapport. Hiermee toont verzoeker niet aan dat in Finland verzoekers om internationale bescherming geen gepaste opvangvoorzieningen worden geboden.

Verzoeker vervolgt dat uit *“recent bronnenmateriaal”* blijkt dat er de jongste maanden in Finland een achteruitgang is inzake de kwaliteit van behandeling van verzoeken om internationale bescherming en inzake de opvangcondities. Hij stelt dat de door verweerder gehanteerde bronnen niet langer de actuele situatie weergeven. Opnieuw dringt de vaststelling zich op dat verzoeker niet één (recent) rapport aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop verweerder zich heeft gesteund intussen achterhaald zou zijn.

Verzoeker stelt nog dat hij in het licht van de *“actuele asielpolitiek”* in Finland een reëel risico loopt op verwijdering naar Eritrea waar Finland een *“bijzonder laag erkenningspercentage”* kent voor Eritrese verzoekers om internationale bescherming. Hij stelt hiermee de kwaliteit van de procedure om internationale bescherming in Finland in vraag. Hij wijst verder op grote verschillen die bestaan tussen de opvangcentra in Finland waardoor hij dreigt te worden blootgesteld aan verschillende risico's, op een overbevolkingspolitiek in de opvangcentra en op het gegeven dat soms gevangenisstraffen zouden worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen. Nu verzoeker echter andermaal geen enkel concreet rapport of concrete passage uit een rapport aanhaalt, kan niet anders dan worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Hij faalt erin een concreet begin van bewijs naar voor te brengen. Een laag erkenningspercentage voor Eritrese verzoekers om internationale bescherming, grote verschillen in de opvangcentra of een overbevolkingspolitiek of nog het gebruik van gevangenisstraffen voor vluchtelingen in Finland vindt geen steun in de bij de Raad voorliggende stukken. Verzoekers uiteenzetting kan geen afbreuk doen aan het door het bestuur gevoerde onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Finland structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen, rechtstreeks dan wel onrechtstreeks, dreigen te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.3.2.5. De vraag stelt zich vervolgens of er in hoofde van verzoeker individuele omstandigheden spelen die maken dat zijn overdracht aan Finland hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker betoogt thans dat hij is vertrokken uit Finland omdat hem daar medische zorgen werden geweigerd voor zijn been. Verzoeker stelt in zijn herkomstland Eritrea gewond te zijn geraakt na een ontploffing. Hij is van mening dat zijn situatie wordt gekenmerkt door een bijzondere kwetsbaarheid om twee redenen: enerzijds zijn afkomst uit Eritrea en anderzijds zijn medische problemen.

Door het louter wijzen op zijn Eritrese afkomst, waarvan hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt, toont verzoeker nog niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid of van speciale opvangnoden. Verzoeker stelt dat er in de Eritrese gemeenschap sprake zou zijn van een collectief trauma, maar geeft niet aan dat hij zelf ernstige psychologische gezondheidsproblemen zou hebben.

Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor op 29 augustus 2019 – zoals dit ook blijkt uit de bestreden beslissing – gewag van een *“dikke voel”*. Dit gezondheidsproblemen zou hij reeds hebben van in zijn land van herkomst. Blijkens het politieverlag van dezelfde datum werd een dokter geraadpleegd voor verzorging. Nergens wordt melding gemaakt van een verdere nood aan medische verzorging. Verzoeker werd op 30 augustus 2019 ook onderzocht door een arts van het gesloten centrum, waarbij deze

oordeelde dat er geen sprake is van een ziekte die verzoeker dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker werd op 29 augustus 2019 verder nog uitdrukkelijk meegedeeld dat een analyse van vingerafdrukken aantoont dat hij reeds om internationale bescherming verzocht in Finland en gevraagd of hij vrijwillig naar dit land wenst terug te keren of redenen heeft om zich te verzetten tegen een terugkeer naar dit land. Verzoeker beperkte zich tot een ontkenning in Finland te zijn geweest. Hij gaf dus niet aan dat hij eerdere negatieve ervaringen had met de Finse autoriteiten of dat hem in dit land medische zorgen zouden zijn geweigerd. In zoverre hij actueel op zeer algemene wijze beweert dat hij Finland heeft verlaten omdat hij er geen behandeling kreeg voor zijn been, kan hij niet overtuigen, te meer waar uit de voorliggende rapporten over Finland niet blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in dit land geen toegang hebben tot een adequate gezondheidszorg.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen medische stukken over het door hem voorgehouden probleem met zijn been als gevolg van een ontploffing in zijn land van herkomst. Hij maakt niet aannemelijk dat hij hiervoor actueel, en na hiervoor medische verzorging te hebben genoten op 29 augustus 2019, nog specifieke medische zorgen nodig heeft of dat er sprake is van specifieke (opvang)noden. Verzoeker overtuigt met zijn zeer algemene betoog niet dat hij is verhinderd te reizen of terug te keren naar Finland. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming in dit land niet kunnen terugvallen op adequate gezondheidszorgen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat er in zijn hoofd sprake is van specifieke noden of een extreme kwetsbaarheid die maken dat in zijn concrete situatie er alsnog redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht van verzoeker aan Finland omwille van een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.6. Verzoeker merkt nog op dat hij geen weet heeft van een eventuele negatieve beslissing in zijn asioldossier en dat hem op geen enkel ogenblik de mogelijkheid werd geboden om de redenen toe te lichten dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. In dit verband kan echter worden gewezen op de volgende passage in de bestreden beslissing:

“We benadrukken dat de Finse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §2, van Verordening 604/2013 : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Dit impliceert dus dat het door de betrokkene in Finland ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Finland, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Finse instanties zullen het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming opnieuw kunnen aanvatten of betrokkene de mogelijkheid bieden een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. , indien betrokkene dat wenst. De Finse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Het verzoek om internationale bescherming zal door de Finse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Bovendien zal betrokkene gemachtigd zijn om te verblijven in Finland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat hij zelf zijn verzoek om internationale bescherming in Finland heeft ingetrokken. Hij betwist dit als dusdanig niet. Er moet worden aangenomen dat verzoeker zich, indien hij – zoals hij zelf stelt – in Finland nog niet de mogelijkheid had om zijn asielmotieven toe te

lichten en hij er nog geen enkele beslissing mocht ontvangen voorafgaand aan de intrekking van zijn verzoek, bij een terugkeer naar Finland opnieuw kan wenden tot de Finse overheden om de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming af te ronden dan wel een nieuw verzoek in te dienen dat als een eerste verzoek zal moeten worden behandeld.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat Finland geen grondig onderzoek zal doen naar zijn vraag om internationale bescherming en hij in dit land geen voldoende waarborgen geniet dat hij niet zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst indien hij aldaar ernstige en reële gronden heeft om te vrezen voor behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

In de voorliggende omstandigheden, en waar de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker wordt overgedragen aan Finland voor een verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat verweerder verzoeker diende te horen omtrent de redenen dat hij zijn land van herkomst verliet of zelf een onderzoek diende te voeren naar het risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest in geval van een terugkeer naar het land van herkomst. De aangehaalde landeninformatie over Eritrea is niet dienstig in het kader van de huidige procedure.

2.3.2.7. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure tot internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Finland. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in dit verband een ontoereikend of onzorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd.

2.3.2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Finland door verweerder zijn nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk reëel risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet. Er blijkt op het eerste zicht evenmin dat het verbod van willekeur zou zijn miskend.

2.3.2.9. De richtlijn 2003/9/EG is met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken en vervangen door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU). Waar verzoeker verwijst naar artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG moet dan ook worden aangenomen dat hij doelt op artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Finland als verzoeker om internationale bescherming geen toegang zal hebben tot adequate materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

2.3.2.10. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 augustus 2019 werd gehoord, waarbij hem onder meer werd gevraagd om welke redenen hij in België is en hij werd geconfronteerd met het gegeven dat een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leerde dat hij reeds internationale bescherming vroeg in Finland en hij mogelijk zou worden teruggebracht naar dit land. Er werd verzoeker vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of hij vrijwillig wenst terug te keren naar Finland en zo niet, waarom niet. Verzoeker ontkende dat hij ooit in Finland zou zijn geweest en weigerde zodoende zijn medewerking. Verzoeker werd nog uitdrukkelijk gevraagd naar gezondheidsproblemen die hem

verhinderen te reizen of terug te keren en naar de aanwezigheid van gezinsleden in dit land. In deze omstandigheden kan op het eerste zicht geen miskennen van het hoorrecht worden aangenomen.

2.3.2.11. Het enig middel is niet ernstig.

2.3.2.12. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS